

i Solen, saa, hvordan Høje jævnedes og Moser og Kær fyldtes, og hørte det dumpe Drøn af Miner, der rystede selve Jordens Grundvold ved et Tryk af hans Finger. Han havde igen paa forskellig Maade omformet og udvidet sit Projekt. Saaledes havde han — i nøje Tilknytning til Kanalnettet — udkastet Grundplanen til en stor, ny Havn paa Jyllands Vestkyst, en Verdenshavn, der skulde kunne optage Kampen med Hamborg og Bremen. Og ikke nok dermed. Under sin Syslen med denne Opgave var han bleven ført ind paa den Ide at udløse Vesterhavsbølgerne Energimængder ved Hjælp af store Bøjer af sammennittede Jernplader, der skulde udlægges i Brændingen, og hvorfra Kraften igen førtes gennem Ledninger ind til industrielle Anlæg paa Stranden. Ogsaa Vindens Arbejdskraft tænkte han sig udnyttet gennem Motorer, der skulde være i Stand til at opsamle og ligesom nedpakke Energien, hvorved der vilde være tilvejebragt Betingelser for at omskabe hele Landet til et Fabriksland af allerførste Rang.

Om Aftenen, naar Vejret var smukt og hans Hoved var svimmelt af Dagens Arbejde, satte han sig ud til Højbaadsmanden paa en Bænk, der var anbragt ved Plankeværket under et Par sammenslaede Lægter med en Stump gammel Sejldug over. Det var det saakaldte „Lysthus“, hvorfra man efter de Gamles Mening havde det bedste Overblik over det samlede Haveanlæg. Undertiden kiggede saa en, saa en anden af Husets gamle Venner ind til dem, enten det nu var den mosbegrøede Obertømmermand Bendtz, der kom rokkende ved sin Stok for at beklage sig over sin Lændegigt, eller det var den immerglade Bolteslager Fuss med sit kirsebærfarvede Ansigt og hvide Gorillaskæg. Madam Oluf-